

—Отмахвай Петре, Станкѣ и булкѣ-тѣ въ горѣ-тѣ, изкрѣщи той.

Прѣди да каже това Василь, Петръ ся спусна право камъ онѣсъ кола, дѣ съ силѣ карахѣ Станкѣ и булкѣ-тѣ да хвлезѣтъ.

—Назадѣ Станке, оттеглете ся, нехвлязѣйте, извыка Петръ и женска дебелѣ рѣка отхвъркна на старѣ отѣ Татаркѣнѣ-тѣ.

Младо Татарче съ выкѣ, крясакѣ и съ ножѣ въ рѣкѣ тычѣ бѣрзо и бѣрзо. То ся приближи.

—Петре! пази ся выкна Василь.

Петръ ся исправи.

—О! ей го... сега ты или азѣ... Станке и ты |бульо бранете ся самичкѣ, ако можете, и бѣгайте на правѣ странѣ въ горѣ-тѣ... А съ тебе убійцо! сега азѣ щѣ ся расплатѣ.

Това като издума внуща ся врѣхѣ него. Татарче-то скокна отѣ конѣ долу, грѣмва на Петра, нѣ куршумѣ-тѣ не сполучи право; той ся заби и мина прѣзѣ Василевѣ-тѣ кѣлкѣ. Той охна, бѣднѣ и ся уплаши като получи тѣнѣ нечаянно ударѣ... очи-тѣ му почернѣхѣ... нѣ сега той вечѣ да ранява на смѣртѣ, не ся бои за що-то и той умираше.... Още една жѣртѣ пада подѣ неговы-тѣ безсилнѣ крака. Още двама има и тогыва... нѣ той ся наранява отѣ страны; силы-тѣ го оставѣтъ....едва той отблѣсква и отбѣгва отѣ два смѣртнѣ ножове. Петръ ся биеше храбро, нѣ и младо-то Татарче не ся отстѣпваше.